

Dat kun je niet omschrijven. Je kunt, zoals ik, een paar dichterlijke toespelingen maken, maar verder gaat het niet. Daarom kun je die innerlijke inwijding alleen maar baseren op de gevoelswereld. Dat heeft men dan ook gedaan in zeer vele om niet te zeggen alle oude mysterieën, daar waren de inwijdingsriten een uiting van een geestelijk gebeuren. Daar waar men een hogere inwijdingsgraad nastreefde, daar ging men de rol spelen van één of andere godheid of van een profeet of een machtige bode. Door die rol te spelen, die op zichzelf alleen maar komedie was, dus rollenspel was het mogelijk emoties te ondergaan, die niet behoren tot de menselijke werkelijkheid. Die emoties doen dan in het ik een beeld her-ontstaan, dat zoveel omvattend is, dat je er eigenlijk geen raad mee weet. De eerste fase van een werkelijke inwijding is er altijd één van een je bijna verdwaald gevoelen. Dat kan ook niet anders. Dan leer je dat je niet alleen bent. Je bent niet alleen in die grauwe wereld. Wanneer je dat licht gevonden hebt zijn er meer kontakten. Er is niet alleen de kans om een weg terug te gaan, maar er is ook de mogelijkheid anderen te ontmoeten. Er ontstaat een nieuwe vorm van contact en samenwerking. In de mens kun je dat uitdrukken als het weer daarbij activeren van een volgend voertuig. Het resultaat van dit alles is wel, dat je de wereld anders gaat beleven. Ook jezelf. Je gaat begrijpen, dat je leeft in jezelf en niet in een wereld, maar dat je in jezelf levende contact hebt met anderen op een soortgelijke wijze eigenlijk in zichzelf schijnen te leven. Wanneer je daar een beeld voor moet hebben dan zou je dat misschien het beste kunnen doen wanneer je gewoon kijkt naar schuimend zeepsop. Allemaal belletjes, allemaal door kleine vakjes van elkaar gescheiden. Afzonderlijke wereldjes met een glans en een gloed en een schijnbare leegte als inhoud. Wanneer we zover zijn dat we onszelf kunnen omschrijven, dan gaan we ook begrijpen dat wat we bevatten niet omschrijfbaar is. Het is het niet. Anderen noemen het oerkracht of levenskracht. Dan kan die wand knappen. Dan is het beetje lucht dat in de zeepbel zit ineens vermengd met de totale lucht. Dat wil zeggen, dat al wat in die atmosfeer is ook in dat beetje ik terecht kan komen. Vergeet niet, dat het bewustzijn dat de ingewijde gebruikt door hem als het ware wordt uitgeademd in de werkelijkheid en dan weer wordt ingeademd naar een lichamelijke. Zo ontstaat eigenlijk het onvoorstelbare, de wereld waarin alles beseft wordt, waarin steeds meer nieuwe werelden zich gaan voegen bij het wereldbeeld dat je hebt. Waarbij jouw eigen kosmos zich plotseling uitbreidt met ongetelde andere kosmische gehelen. Dan moet je dat gaan omzetten in de termen die nog net bruikbaar zijn op het vlak waarop je bestaat. Kunt u het volgen?

Hier zitten we met de grote moeilijkheid. Dat is het terugbrengen. U weet allemaal, dat alle grote leraren en profeten gesproken hebben in symbolen, in gelijkenissen. Dat ze verhalen hebben verteld. Dit zien we zelfs als we doordringen in de oude mysterieën. Ook daar komt er een ogenblik, dat de komedie verandert in een onvoorstelbare werkelijkheid en dat je alleen maar worstelt om die werkelijkheid op de één of andere manier weer te geven. Ik weet het wel. Wanneer een jongeling in de tempel van Amon was om in de eenzaamheid van de nacht zijn eerste inwijding te ondergaan, dan was de stem die je hoorde heel vaak de stem van een priester, die op de een of andere manier door een beeld heen zijn stem liet galmen met een hol geluid. Maar er komt een ogenblik, dat je werkelijk alleen bent. Dat er geen priester is en dat er toch iets spreekt. In een bepaalde mysterie-leer, ik heb nu Amon geciteerd, laten we daar maar bij blijven, daar geldt dan dat de zon een stem heeft, dus de godheid. De kracht van het leven spreekt door mij. Doordat deze kracht van het leven door mij spreekt, heb

ik deel aan het leven. Dat is overigens gelijktijdig de betekenis van de symbolische zon, zoals Ignaton die heeft willen gebruiken. Zijn Aton is eigenlijk niets anders dan Amon-Re. Maar hij is nu degene, die kenbaar zijn hand uitsteekt naar al het levende. Dat was één van de mysterieën van Amon. Wie op deze manier beroerd wordt kan misschien niet eens zeggen, dat hij woorden heeft gehoord. Het is iets wat in jezelf klinkt. Ik ben in contact gekomen met een andere kosmos. Die kosmos heeft wetten, krachten en die moet ik kunnen toepassen op de wereld waar ik zelf in leef. Ik kan ze misschien niet vertalen. Als ik het probeer te doen dan ontstaan er meestal zeer eigenaardige schrifturen, die men later omschrijft als bijvoorbeeld Grimoires (?). Magische boeken. Het is geen magie. In vele gevallen is het alleen maar een poging om de werkelijkheid te omschrijven. In andere gevallen heet het een profetie, het dier met het aangezicht eens mensen. Wat is dat? Dat is niet een werkelijkheid. Dat is een poging om iets uit te drukken. Om duidelijk te maken, dat er achter de stoffelijke vorm ook een andere vorm stralend en werkzaam is. Wanneer we kijken in de latere tijd dan vinden we daar ook mensen die onvoorstelbaar zijn. Laten we maar weer het bekende en geliefde voorbeeld nemen: Franciscus van Assisië, of voelt u meer voor de pastoor van Ars of desnoods Thomas van Aquino. Mystici, zeggen we dan. Maar wat is de mystiek? De mystiek is de werkelijkheidsvervreemding waarbij een innerlijke wereld door middel van gevoelens een totale ommekeer brengt in je visie op het bestaande. Niet voor niets zegt men wel eens, dat de ware inwijdding een lange reis is, die eindigt op de plaats waar je begonnen bent, maar degene die er terugkeert is niet diegene die is heengegaan.

Veel heiligen der laatste dagen, nu heb ik het niet over mensen die daar dan hun eigen openbaring hebben gefabriceerd, zijn eigenlijk mensen, die een eenheid ervaren die niet uitdrukbaar is. Van Franciscus van Assisië bijvoorbeeld wordt verteld, dat hij gesproken zou hebben met een wolf, gepredikt hebben voor de vogels, voor de vissen. Hij zingt liederen aan zuster zon. Nu kun je dat allemaal vertalen in heiligheid, tenzij je gaat zeggen dat dit gelijkenissen zijn, dat dit woorden zijn. Deze man dringt door in de essentie van het leven en hij vindt het leven overal weerkaatst en daardoor lijkt het anderen of hij predikt tegen de vissen, terwijl hij spreekt tegen zichzelf om het leven dat hij in de vissen ervaart in zichzelf toch nog weer een doel en een richtlijn te geven. Als je het zo bekijkt ligt de zaak anders. Nu zijn er altijd weer mensen, die zeggen dat er regels bestaan. Misschien zijn er wel regels, maar die regels zijn voor iedereen een beetje anders. Wat je bent. Gewoon wat je nu bent, dat is niets meer dan de schil van een noot. Het vruchtdragende, het verteerbare zit er binnenin. Dus wat is het eerste wat je moet doen begrijpen, dat het uiterlijk alleen maar bestemd is om het innerlijk te beschermen en nooit gebruikt mag worden om het te verbergen. Dat geldt voor bijna iedereen. Er is ook een tweede regel: mijn innerlijke waarheid is niet rationeel. Wanneer de waarheid in mij spreekt kan ik haar niet overbrengen in menselijke beelden zonder meer. Ik kan associëren, ik kan een beeld neergooien. Een soort onoverlegde momentopname van hetgeen zich in mij afspeelt. Maar ik kan niet de zaak inpassen in een filosofie. Op het ogenblik, dat de zogenaamde heilige zijn mystieke beleving probeert weer te geven in de woorden van de kerk, vervlast hij zijn beleving, maakt hij zijn eigen bereiking verder onmogelijk en bedriegt hij de mensen in feite zonder het te willen.

In de oude mysterieën had men gelukkig met deze dingen minder te maken, want je zat temidden van een priesterschap, dat een machtslichaam was. Degenen, die op konden stijgen tot het hogere zetten zij wel graag in een hoekje, maar ze probeerden ze daar dan ook als een soort kleinood te behoeden. Vind je dat nu nog? Wie nu afwijkt van de norm deugt niet. Toen was het juist degene, die afwijkt van de norm hoe dan ook en daarin Goddelijke waarden hoe dan ook naar voren brengt, die moest behoord worden en beschut, want hij vormt voor hen een band met een wereld waarin ook zij bestaan zonder te beseffen. Men zei wel eens: "Terwijl je leeft op aarde, wacht je schim in amenti (?) op het ogenblik, dat ze mag ontwaken."

Bij de ingewijden is de schim ontwaakt en is het lichaam, dat denkt te leven in wezen de schim geworden. Dat is eigenlijk het mysterie.

Wat moet je dan doen voor die inwijding. Er zijn heel veel mensen, die gaan allerlei dingen nastreven, maar als je bezig bent iets na te streven kun je jezelf dan vergeten? De oudste, alleroudste inwijdingsscholen, die bekend zijn, bestonden in de Indus-vallei ondermeer en hadden deze regel: zolang je nog werkt ben je niet rijp voor de inwijding. Als je rijp bent voor de inwijding moet je afstand doen van alles. Alle werken, alle belangrijkheid, alle bezit. Dan ga je gewoon maar naakt ergens de bergen in. Als je wat nodig heb dan krijg je het wel of je krijgt het niet. Je geest die biedt je maar aan de goden als een offer. Wanneer er verscheurende dieren komen, dan vraag je of ze honger hebben. Wanneer de cobra vlak voor je opkronkelt, dan buig je je naar hem toe zodat hij je bijten kan wanneer hij het wil. Niets is meer van betekenis. Pas wanneer je zover bent, dat je dat beleeft, zei men in die oude school, dan ontstaat een ander beeld van de wereld. Het werkelijke beeld van de wereld is dat, en nu moet u voorzichtig zijn, want ik ga het weer een beetje uitleggen en dat wil zeggen, dat het weer niet helemaal waar kan zijn, het is maar een benadering, de innerlijke wereld de perfecte harmonie is. Een wereld waarin er geen scheidslijnen bestaan tussen mens en dier, anders dan door hun gedragingen. Een wereld waarin een engel en een mens met elkaar kunnen spreken, elkaar kunnen verstaan zonder dat het enige moeite kost. Die innerlijke stilte is een wereld waarin de tijd soms voorbij gaat met een onmetelijke snelheid om het volgende ogenblik aarzelend stil te staan opdat je een gedachte kunt afdenken en een beleving in jezelf voldoende kunt beseffen. Absolute vervreemding. Dan kun je eigenlijk alleen maar grijpen naar de omschrijvingen, die ingewijden hebben gegeven. Eén van hen zegt: "Ziende naar de berg ben ik de berg. De berg zijnde zie ik uit over het land en ik ben het land. Ik ben de dieren en de mensen. Ik ben de bossen en de struiken en het gras. En ik streel mijzelf met de wind, die ikzelf heb opgeroepen. Wanneer ik zo één ben met de aarde dan roep ik tot de wolk; geef regen, en ik gehoorzaam mijzelf en de regen valt. Of ik zeg: laat de zon schijnen en de wolk, die ik ben vlucht weg opdat de zon haar stralen op de aarde kan werpen."

Dwaas. Misschien. Een beetje ondenkbaar soms, ongetwijfeld. Maar dat is die waarheid, dat is inwijding. De meeste mensen op aarde stellen zich die inwijding voor als het aarzelend en moeizaam tredje na tredje beklimmen van een trap waarvan ze niet weten hoe hoog ze is. Om een vriend van mij te citeren: "Tot de negen en dertigste graad bereikt hebben, dan hebben ze esoterische koorts." Daar zit iets in. Dat is allemaal uiterlijk. Een graad kan nooit betekenis hebben in de esoterie. In de inwijding kan de graad misschien van buitenaf voor de leerling iets betekenen, maar ze kan nooit iets betekenen voor de meester.

Het is moeilijk om dat allemaal precies uit te kienen, dat weet ik wel. Een ander zegt het ongeveer zo: "Niets is zo belangrijk als niets, want iets is niets dan de beperking van iets." Dat is bijna een koan, een Zen-spreuk. Hij probeert dan ook weer duidelijk te maken, dat het enige belangrijke is deel te hebben aan een zijn, dat niet persoonlijk beperkt is. Er zijn mensen, die zeggen dat ze toch iets moeten zijn. Hij zegt dan: "Ja goed, maar onthoud nu één ding: zodra je iets bent kan het niets niet meer bestaan. Als jij iets bent, dan moet het andere ook iets zijn. Dan is er een tegenstelling. Het uitwissen van de tegenstelling is juist de perfecte inwijding." Dat zijn natuurlijk dingen, die allemaal mooi klinken. Zoals de man zei: "Ik wil niets meer voor me." En toen trapte iemand hem op zijn tenen. Wat hij toen sprak was niet geestelijk en niet ingewijd. Zo gaat het ons ook.

Nu heeft die hele inwijding, die mystieke innerlijke inwijding, trapje na trapje ten doel om ons in staat te stellen meester te zijn van alles, ook van onszelf. Dat is geen meesterschap, van nu zal ik eens even de baas spelen, maar het is een harmonie vormen die niet meer verstoord kan worden. Het is een aanvaarding van de totaliteit waarbij het ik niet in opstand komt tegen delen ervan. Het is gelijktijdig ook het éénzijn met alle kracht, zodat je in al wat je toch erkent als behorende bij jou, in wezen de kracht evengoed kunt manifesteren, als ze in jezelf bestaan. Want zelf en ander is een uitdrukkingsvorm, maar geen essentie.

Misschien had u wat anders gedacht, als u zegt geestelijke inwijding, meesters. Meesters zijn de meest eigenaardig wezens, die er bestaan. Er is een meester geweest en ik garandeer u dat hij werkelijk een ingewijde was een grote ingewijde zelfs, die tot één van zijn leerlingen zei: "Stoor me niet in mijn slaap." De leerling zei, dat hij alleen een vlieg weg wilde jagen. De meester zei: "Die vlieg was deel van mijn slaap, jouw beweging niet." Dat is iets krankzinnigs natuurlijk. Wij denken, dat wij die inwijding toch moeten uitdrukken in erkenning, in respect en dan komt daar een meester die zegt, dat hij juist dat respect helemaal niet nodig heeft. Hou jij je nou maar koest, wees maar kalm, want in die kalmte ligt die werkelijkheid.

Dan denk ik iets verder en dan kom ik terecht bij een Middeleeuwer, die ingewijd was ofschoon hij zich later onder een monnikspij verborgen heeft. Van hem is bekend, dat hij toen men een opmerking maakte over de zonden der wereld, zei: "Als er geen zonde zou zijn, zou er geen wereld zijn. Als er geen wereld zou zijn, zou er geen verlossing zijn, waar zouden wij dan zijn."

Hij zegt, dat de zonde bij de wereld hoort. De onevenwichtigheid is het uitgangspunt. Het is het begin van de ontwikkeling. In die onevenwichtigheid erkennen wij, dat er meer is dan het beeld dat wij zijn. Dat is de verlossing. De verlossing is niet, dat iemand ons bij de haren uit het moeras trekt. De verlossing is dat we één worden met het totale bewustzijn en daardoor als het ware ingaan tot de essentie van het leven.

Wat doe je nog meer? Er is een meester, die overigens nog weer wat ouder was, in Griekenland ongeveer 400 na Chr. leefde. Iemand kwam naar hem toe en zei: "Meester, ik heb gehoord dat er iemand is, die zoekt de Steen der Wijzen." Toen sprak de meester: "Dat is goed." De leerling sprak toen: "Mag ik misschien bij hem gaan leren deze steen te maken?" Toen zei hij: "Nee, dat mag je niet, want zolang je nog de Steen der Wijzen zoekt, ontken je de wijsheid die in je zetelt. Zoek eerst de wijsheid in jezelf, dan heb je geen steen meer nodig."

Alweer het omdraaien. Inwijding is een ommekeer van waarden. Alle mysterieën hebben op de een of andere manier geprobeerd om dat waar te maken. Er waren erediensten en inwijdingsdiensten, die samenhangen met de cultus die men dan die van Isis noemde in Egypte, het is meer-omvattend. U kunt zich dat misschien voorstellen, een soort spiegelende vijver. De vrouwen in hun gewaden, ze dragen dan inderdaad voetlange gewaden voor deze plechtigheid, die met fakkels opgaan naar een tempel. Een enkele priesterstem die het goddelijk element mee interpreteert. Dan denk je: is die inwijding dan een ritueel? Nu heeft één van deze hogepriesteressen een schriftuur nagelaten, er zijn helaas maar een paar fragmenten van, dus het geheel zal wel niet zo snel begrepen en gereconstrueerd worden, denk ik en zij zegt over deze inwijding het volgende: "Door het uiterlijk na te bootsen worden wij meer bewust van het innerlijk dat bestaat. Wanneer het innerlijk beseft zou zijn, zouden wij geen rituelen nodig hebben. Maar de rite is de sleutel waardoor wij soms reeds kunnen zien in het verborgen ik waarin de waarheid - zij zegt in feite de totale Godheid - bloeit."

Hier krijg je dus ook weer dat denkbeeld van tegenstellingen. Het wonderlijke is, dat waar je ook gaat, bij de maantempels van Ur of je gaat kijken naar bepaalde Chaldische mysterieën van later of je zoekt het eerder misschien bij de Inianenstam in Zuid-Amerika, achter het ritueel ligt altijd het onbestemde, het onbegrijpelijke. Nu wil ik het hebben over Aquino en het debat met zijn leerlingen citeren. Deze zei tot hem: "U spreekt over het koninkrijk Gods alsof u er geweest bent, maar hoe kan een mens het koninkrijk Gods betreden?" En Aquino zei: "Wanneer ik nederig opga en ophoud te bestaan dan is het koninkrijk in en rond mij. Als het koninkrijk in en rond mij is, is in mij de waarheid. Slechts wanneer ik terugkeer tot wat ik ben vergeet ik daarvan een deel."

Dit is overigens niet in de overwegingen of in de meditatie opgenomen, laat staan in de Imitazione. Door alle eeuwen heen hetzelfde. Nu begint u misschien te begrijpen, dat ik zei dat ik voor mijn opvolger ook een prettige kluit opzoeken, dit is een hele kluit. Spreken over datgene wat onzegbaar is zonder te ontaarden in onzin en zonder u aan de andere kant het denkbeeld te geven, dat het zo in woorden verpakt kan worden.

Ik zeg u dit: wanneer u zegt God is kracht, dan zal het wel waar zijn. Wanneer u zegt God is kracht, dan neemt u de kracht van het Goddelijke aan. Als u vergeet, dat u begrenst bent, bent u de Goddelijke kracht. Wanneer u zegt wijsheid ligt in alle dingen, dan hebt u gelijk. Wanneer u zegt ik heb geen wijsheid, ik moet het elders zoeken, dan vergeet u één ding: wijsheid is alleen datgene wat in u bestaat. Een ander kan u helpen om het te formulieren, maar het moet in uzelf leven. Wanneer ik zeg: ik denk niet, laat de kosmos in mij spreken, en ik ben in staat één ogenblik mijn gedachten uit te schakelen, dan wordt ik gevuld met een stormvloed van gedachten. Wanneer ik er daaruit dan één kan pakken als een levend juweel en mee te nemen tot ik weer van mijzelf bewust ben, dan heb ik Goddelijke wijsheid gevonden. Hoe ik dat doe maakt toch niet veel uit. Of ik meega in een ommekeer vol zelfkwalling, zoals de flagelanten of ik neerkniel in vergetelheid op de treden van een altaar of ik meezing in een machtig koor, dan als een dansende derwisser, opga in het schokkende geluid van de jungle drums, wat maakt het uit welk middel ik gebruik. Belangrijk is dat ik begrijp, dat ik meer ben door minder te zijn. Dat is de sleutel. Ik zou u nu alle oude inwijdingsmysterieën stuk voor stuk uit een kunnen rafelen. Ik zou u kunnen vertellen alleen al over de vijf

verschillende culten en inwijdingsgroepen, die bijvoorbeeld in Alexandrië hebben bestaan. Ze zijn allemaal eigenlijk hetzelfde. Alleen verschillende wegen. De één zoekt naar de taal waarin hij het onbegrepen kan uitdrukken en komt dan tot een soort algebra. De ander zoekt naar een mystiek en komt tot een glossalie (?), een uitbraken van klanken. Weer een ander danst zichzelf bewusteloos en droomt. En ieder zegt: dit is mijn inwijdingsweg. Wat ze beleven komt op hetzelfde neer. Wat ze uitdrukken komt op hetzelfde neer, maar om dan te zeggen dat het andere wegen zijn. Is het zo belangrijk, dat de één misschien op een voor u onvoorstelbare crue manier goden eert in dronkenschap en lust en dat de andere het juist doet op eeuwige versterking, wat maakt het voor een verschil uit?

Is de weg belangrijker dan het bereiken van het doel of niet? Inwijding is het verliezen van je grenzen. Inwijding is een gevoel. Het menselijk besef kan er te weinig van omschrijven en omvatten. Inwijding is een kracht, maar een kracht die als vanzelfsprekend aanvaard moet worden om geuit te kunnen worden. Inwijding is een algehele verbondenheid, die door het besef op een enkel punt gericht kan worden, maar die altijd weer totaliteit opnieuw moet omvamen om zichzelf te zijn.

Er zijn oude tempels met grote geheimen. De tempel van de Ankh bijvoorbeeld, er bestaat nog wel een deel, maar de boeken zijn weggehaald, waarin naar men zei: in de armen van de Ankh de wijsheid der wereld lag. In de tempel van de cirkel, dus de totale beleving.

Degene, die ze hebben gebouwd geloofden, dat er drie wegen zijn die een mens moet gaan. De eerste is ^{je} zelf worden, jezelf zijn. De tweede is: kennen. Niet slechts jezelf zijn, maar ook de kennis van je wereld absorberen. De derde is dan ook: opgaan in het eindeloze waarin de schijn van zinloosheid en herhaling de enige werkelijkheid geboren doet worden waaruit alles, de kennis, het begin, jezelf en de eindeloosheid begrijpelijk worden.

Nog een andere inwijding heeft de spiegel der wereld geschapen. Een krankzinnige tempel. Er is een spiegelend vlak, daarin valt door de bergwand - ik geloof dat de schacht meer dan tweehonderd meter lang is - een magere zonnestraal. Ze reflekteert. Daar ga je zitten. Als je daar zit dan zie je alles wat er op de wereld gebeurt. Wat is dit ding beter dan een loodkristallen bal of een oppervlakte van glimmend water. Op het ogenblik dat je jezelf verdooft tot zien, zie je. Wat je ziet is werkelijkheid omdat je deel bent van de werkelijkheid. Wanneer je leert jezelf te sturen naar een deel van de werkelijkheid, kun je het dus zien. Daarom is er de spiegel van de wereld. Maar wie de wereld werkelijk wil zien moet zichzelf kennen en dan zichzelf vergeten. Ook dat staat daar in de ritus.

Dat men altijd weer de inwijding en de mysterieën, zeker in de oudheid met geheimhouding en met een soort selectiviteit omringd heeft of zelfs geheim heeft gehouden, is te danken aan het feit, dat er veel mensen zijn die niet willen of kunnen gedogen, dat iemands ziel verder gaat dan hun ogen kunnen zien en dat het weten van een mens meer omvat dan hun woorden ooit kunnen uitdrukken. Het is de berscherming van het bestaan van de inwijding op aarde. Dat was het werkelijk doel. Om te bereiken dat alleen zij die werkelijk die totaliteit kunnen doorleven heeft men de beproevingen opgesteld, heeft men een hele reeks van moeilijkheidsgraden geschapen waarin men de één na de ander binnen moet gaan. Vaak blijkt het dan allemaal terug te komen op een enkel symbool. Wat zegt de Maçon tegen de leerling: Bedenk een symbool dat je zelf uitdrukt en hij doet of er duizend mogelijkheden zijn. In zijn termen

bestaat er maar één: het vierkant, de welbehouden steen. Zo gaat het altijd. Is een welbehouden steen een mens? Welneen, het is maar een symbool voor de mens. Het is symbool voor de mens die opgaat in de totaliteit en daarin dus zijn werkelijke betekenis en plaats volledig vervult. Als je dat zegt, kun je dat toch ook elders doen. Dan kun je ook elders symbolen gaan scheppen. Dan kun je verschillende graden van moeilijkheid en van beproevingen hebben. Je kunt zeggen: jij moet luisteren, jij moogt zingen en jij moogt spreken en jij pas moogt denken. Dat is toch een kunstmatige scheiding? De scholen zijn zo opgebouwd opdat degene, die de werkelijke innerlijke bereiking vindt, die fantasiewereld doorloopt waarin hij zichzelf moet verliezen om zichzelf te vinden. Dat hij ook in staat is te volbrengen en dat niet een deel van het weten misbruikt wordt en een wapen wordt tegen de mensheid. De mensheid is deel van de ingewijde. Wanneer de mensheid geschaad wordt, wordt hij geschaad. Als hij geschaad wordt, wordt de mensheid geschaad. Maar de tijdelijke schade is onbelangrijk. Het is slechts de disharmonie en de verdeeldheid die er meer geestelijk tot stand wordt gebracht welke het grote gevaar is. Daarom het mysterie. Daarom de vele graden van inwijding. De vele moeizame proeven. De hoge eisen, die de meesters stellen aan hun liefste leerling. Alleen zij, die al die dingen terzijde kunnen schuiven als onbelangrijk zoeken zichzelf niet meer. Alleen wie zichzelf niet zoekt kan zichzelf vinden.

Hebt u commentaar?

- + Zou je niet alles kunnen terugbrengen tot: een inwijding is toch een weg naar het zoeken naar God, maar God heeft geen tegenstelling. Wij kunnen alleen iets kennen als we de tegenstelling weten. Dus met andere woorden, we kunnen het ook niet uitdrukken.
- Dat is voor zover het gaat om de uitdrukbaarheid inderdaad volledig juist, maar in feite is de situatie anders. God is niet iets wat buiten mij is maar wat in mij bestaat. Door datgene wat in mij bestaat te beseffen ben ik opeens verenigd met al wat tot op dat ogenblik naar mijn gevoel buiten mij heeft bestaan.
- + Dat was ook uw gelijkenis of hoe je het wilt noemen met diegene, die zegt: die boom ben ik. In feite is het toch de verbondenheid, die Jezus ook had.
- Inderdaad. De mensen denken: heb uw naaste lief gelijk uzelfen. Dit betekent dan volgens hen dat je die ander lief moet hebben. Maar gelijk uzelve is dat je de ander moet aanvaarden zoals je jezelf aanvaardt. Wie aanvaardt zichzelf met voorbehoud en met restricties, met verwerpingen? Je naaste liefhebben betekent hem aanvaarden en instandhouden zoals dat voor jou natuurlijk is. Daar heeft u daar meteen een antwoord op uw opmerking, dacht ik.
- + U had het over de Indus-vallei, daar waren de oudste mysterieën. Bedoelde u de
- Neen, dat ligt al ver voor die tijd. Als u het precies wilt weten dan was het Komeh Dekmaj (?). Een term die u waarschijnlijk nooit gehoord heeft en die u, vreemd genoeg alleen tegen kunt komen in een verwijzing van de wat latere Chinese dichter Yie Ling Pong. Dat is de enige die die term heeft aangehouden. U kunt ze verdekt terugvinden als een mysterie term in een bepaald deel van de lamaïstische school. De wereld heeft het al lang vergeten, maar de mensheid is ook heel wat ouder dan de bekende geschiedenis.
- + Wanneer was dat ongeveer.
- Wanneer ik het vanuit uw tijdberekening moet benaderen, dan heeft die school ongeveer bestaan tussen de 30 en de 35.000 jaar geleden.
- + Speelde Atlantis daar ook een rol?
- Er waren restanten van de eerste uittocht en die hebben de uiterlijkheden

voor een deel bepaald en hebben daarnaast, vreemd genoeg, ook hier en daar de bouwkunde beïnvloed. De geestelijke beïnvloeding was eigenlijk niet uit te drukken door stoffelijk contact. Die bestond geestelijk.

- + Komen al die inwijdingen uit één bron, een oerbron?
- Laat me het zo zeggen: ieder krijgt hetzelfde materiaal en al het materiaal is even voedzaam, maar de één maakt er een wolfskop van en de ander een slang die in zijn staart bijt. Met andere woorden de vorm, de uitdrukking verschilt, maar de kern van de basis en de macht van de druïden, uitgezonderd de magische tak die vaak zwart-magisch was, was dezelfde van de oude Indiërs, maar hetzelfde ook van inwijdingen in de tijd van Ptolomeo bijvoorbeeld. Dus laat in Egypte. Hetzelfde van de inwijdingen die nog tot in de Middeleeuwen hier en daar bestaan hebben. Zoals bijvoorbeeld de inwijdingsschool van Rabbi Böhm, = Jacob Böhm.

- + Het kan toch eigenlijk ook niet anders. Er is maar één waarheid.
- Rabbi Böhm gaf die inwijding in termen van een bepaalde interpretatie van de kabbala.

De Egyptenaren gaven het in die late tijd als een filosofie, die in feite verwant is aan datgene, wat men later aan Toth Hermes toeschreef. De Indiërs gaven het door in termen van goden, maar van goden waartussen je kon leven, waartussen je jezelf als het ware kon verheffen, waarmee je contact had. De druïden gaven het weer als natuurkrachten en goden die je kon bezweren, maar die gelijktijdig eens ten onder zullen gaan in een laatste strijd waaruit de werkelijkheid herboren wordt. Een nieuwe epoque als het ware. Zo had ieder zijn eigen benadering ervan. Het is de aankleding. In de ogen van de mensen maken de kleren nog steeds de man en soms nog meer de vrouw. Maar wat er onder zit is het menszijn. En zo kun je zeggen, dat er achter alle vormen van inwijding die sterk beïnvloed zijn door de omgeving, door de mogelijkheden, door de terminologie van een tijd en van een volk zit dezelfde essentie: de Goddelijkheid die zich ook in elke mens manifesteert.

- + Kennis van oude inwijdingen zou nooit teloor kunnen gaan.
- Neen, alleen de vorm kan teloorgaan, maar het wezen is eeuwig zoals de kosmos en het bewust leven in de kosmos eeuwig is, zover wij na kunnen gaan.

- + U heeft het tot nu toe gehad in de termen van oude inwijdingen, hoe ligt dat in de toekomst?
- Zal de toekomst het anders uitdrukken. Ja, misschien wel, maar zal ze iets anders kunnen zeggen, neen. Wanneer ik zeg, misschien de eeuw van Aquarius, een moderne term, dan zeg ik ook iets over een eenheid en de mensen denken aan een eindkoor van Beethoven, alle Menschen werden Brüder, maar dat is niet waar. Aquarius is de broederschap van de geest, de verbondenheid, die niets te maken heeft met het uiterlijk verschijnsel. De socialisten zullen het misschien eens uitdrukken als de innerlijke solidariteit die het persoonlijk bestaan te boven gaat, maar ze bedoelen ook hetzelfde. In een verre toekomst zal men misschien zeggen de levende kracht, die het begin is van alle bestaan, van alle kenbare delen, iets waar wij ook al zo vaak over hebben gesproken en die in ons beseffen ons één maakt met alle mogelijke verschijningsvormen tot we deel zijn van de kracht. Het is gewoon een andere manier van zeggen. Wanneer je spreekt over de mysterieën, dan spreek je over de vorm, over de aankleding. Ik weet niet of een kadetje meer brood is dan een croissant. Zo ligt dat eigenlijk. Wanneer ik me daar voornamelijk op het oude heb beroepen is het wel omdat ik daar met formuleringen te maken heb, die ik af kan lezen. Als ik naar die toekomst ga dan heb

ik te maken met vormen waarvan ik weet, maar met formuleringen die in uw termen niet afleesbaar zijn, omdat u dan een totaal andere scala van woorden nodig hebt. Ik kan gemakkelijker van het verleden naar het heden bepalen omdat het uit een technisch beperktere wereld komt naar uw technisch en natuurkundig wat verder ontwikkeld begrip, dan dat ik van u uitga en zou spreken in termen van mensen die eindelijk geleerd hebben om een vierde en vijfde dimensie te hanteren en beheersen. Dan kan ik het voor u niet meer aanvaardbaar weergeven. Vandaar. Daar u allen nu rustig afwacht tot ik eindig wil ik u niet teleurstellen en dank ik u voor uw aandacht.

- + Kunt u nog even een onderwerp geven voor de volgende avond?
- Bijna had u mij een vreugde ontnomen. Dan heb ik een hele mooie en dat is mede een kern van inwijding: het zijnde niet zijn. Een hele mooie. Ik vind het altijd leuk om een ander er mee te zien spartelen. Ik heb ook gesparteld, naar beste weten en kunnen. Wanneer een ander dat op dezelfde manier doet dan hebt u de kans dat er voor u wel heel wat leerzaams uit voortkomt, dat is uw bedoeling en de mijne is dus om een zekere vriendelijkheid te bewijzen aan degene, die de volgende maal doorkomt. Als ik het zelf toevallig zou zijn, nou ja, dan heb ik pech gehad.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Wanneer de twijfel mij bevangt verkleurt het blauw tot violet
omdat de geest mij sterker spreekt terwijl mijn denken
nog de staf weer breekt over al wat nog bestaat
daar waar mijn wezen ondergaat wat in mij leeft
en in mij werkt in zo zichzelf uit zichzelf
uit zijn oerbron sterkt
daar ken ik ook geen twijfels meer
daar vind ik zeker heden
al kan ik die verwoorden niet
daar kan ik vrijelijk treden
maar keer ik terug tot menselijk zijn
en menselijk denken
ach hoe grauw wordt mijn hemel
die zo even toch nog was een stralend blauw.

Hoe dooft het licht dat mij gegeven werd
in mij dat het denken zelf nog niet verstaat.
Hoe goed is het dat verborgen lichten
de lichte krachten achter laat
wanneer het denken grauwheid predikt
wanneer de rede schijnbaar dood
wat leven moet diep in het heden van het ik
dat het zo slechts groot bewust
zichzelf beleven in kan gaan tot werkelijkheid
niet beperkt tot menselijk streven
maar deel van één totaliteit.

Ik dank u voor uw aandacht.